

Nowad, studeni 1999.

LEKTIRA

Book

ŽIVOT S VOLUHARICAMA / Snježana Bilić

(Konzor)

"Eugen Skunks Jeo je svoj ručak stojeći iznad kante za smeće. Kad se najeo, zadnjom šapom otvorio je kantu i sastrugao unutra ostatke s tanjura.

Tanjur i viljušku spremi u stroj za pranje suđa, i iako osim toga nije u njoj bilo nikakvog drugog suđa, uključi je.

Sistematski, temeljito i uporno uništavao je svaki dokaz koji bi mogao progovoriti o njegovoj prošlosti."

Ovako će **Snježana**: soj voluharica je dugo prisutan među nama i korijeni mu vuku od vremena postanka čovjeka. Imaju njuške i dugačke prednje zube, dlakave ruke i noge koje završavaju šapama, evolucijska su karika između čovjeka i majmuna, i živjele su toliko dugo prita-jene među nama da se više ne može razaznati tko je čovjek, a tko voluharica. Tu su još i čudnovati kljunaši, koji najčešće prikrivaju svoje podrijetlo pristupanjem stranci Inverznih voluharica, pa još podređeni pesi te neuračunljivi skunksi.

Njihovo društvo isto je poput našeg, s birokracijom, bolnicama, piscima, prometnim zastojima i svim drugim elementima modernog urbanog pakla. 'Život s voluharicama' mogao je ostati protraćen na obične nadrealne meditacije nad besmisлом istog, no ovdje nalazimo mnogo više od toga.

Za početak, knjiga je ubitačno zabavna. Sastoji se od hrpa pričica, u prosjeku tek dvostruko dužih od gore prenesene, koje prate dnevne rituale niza labavo povezanih likova. "Labavo" do kraja ostaje ključna riječ - iako ćete se u početku vjerojatno truditi dokučiti vezivnu nit svog tog ludila, ubrzo ćete dignuti ruke i odlučiti uživati od priče do priče.

Od kojih su neke smiješne, neke krasne, neke čudne, neke hladne, a neke atmosferične i jezovite. Jesu li vas kad slali školskom psihologu, ili na daljne pretrage pri regrutaciji ili nečem sličnom? Jeste li morali ispunjavati jedan od onih "da/ne" upitnika gdje imate nekoliko običnih pitanja tipa "pereš li zube", a onda uleti neko poput "voliš li ranjavati male životinje"? U 'Životu s voluharicama' mjestimično se tako pojavljuju jezovite crtice, poput lezbijске seanse dviju voluharica, legende o Grenadir maršu, ili one o pogibiji **Drage Bitange**, i koje funkcioniraju upravo zato što - iznenadit ćete sami sebe otkrićem - ova zbirka priča ima itekakvu vezivnu nit.

Po tome me sve to podsjeća na 'Dosjee X'; ono što će vas ispunjavati laganom nelagodnom, a istovremeno i treperavim uzbuđenjem, je to što te epizode pokazuju kako u svijetu voluharica, koji je čudan, ali ide nekim svojim prirodnim tokom, jednostavno nešto *gadno nije u redu*. A to je nešto za čim svi ponekad gadno žudimo: jer ne želimo vjerovati da je sve samo kozmička slučajnost, jer ne želimo vjerovati da sve ovo nema nikakvog smisla: mogućnost da, iako nema nikakvog razumnog razloga za vjerovati u to, iza svega nekakva pozadina *možda i postoji* beskrajno nas uzbuđuje, i teorije zavjere tako postaju ultimativni egzistencijalistički fiks za odagnati dosadu i milenijalni blues.

Pošto odgovora nema, ostaje nam samo tražiti pitanja, a upravo to **Snježana Bilić** i nudi. U hrpi glupih, kvoločnih, dosadnih, umornih, lukavih, peverznih, neuravnoteženih životinja obloženih krznom. Ah, nismo li to svi, ponekad? (8)

Tonći Kožul